KREJL

LOKALHISTORISK TIDSSKRIFT FOR LØGSTØR OG OMEGN
21. ÅRGANG - NR. 1 - SEPTEMBER 2001

INDHOLD:

Kommentar ..... side 2
"Magda" over Atlanterhavet. Af Bent Mikkelsen ..... side 3
Løgstør skole 4. Klasse 1918 af Gudrun Mathiasen. ..... side 7
Afvanding af Nørkæret. Af Jacob Larsen ..... side 9
Løgstør i Brasilien af N.H. Lindhard ..... side 12
Løgstør, en sommerdag 1943 af Axel Fugl ..... side 15

KREJL udkommer med 4 numre om året, ca. september - november,
februar og april. Omfang 16 sider pr. nummer.
Redaktion: N.H. Lindhard.
Ekspedition: Balles Boghandel, Østerbrogade, 9670 Løgstør
Telefon 98-67-15-66 · Postgiro 150 4746
Årsabonnement: 75 kr.
ISSN 0107-6701 · Tryk: Løgstør Bogtryk & Offset Aps.

KÆRE LÆSER

Her er vi gået i gang med årgang 21. Men vi bevarer forbindelsen med forrige årgang, da Bent Mikkelsen fortsætter artiklen om "Magda".

Vi har fået endnu en hilsen fra Gudrun Mathiasen. Den sidste, påstår hun, men lad os nu se. Det er et gammelt klassebillede fra Løgstør skole, som hun har fået af en endnu ældre veninde.

Jacob Larsen har denne gang kastet sig over Nørkær Enges afvanding med vanlig sans for detaljen.

Gammelt materiale fra Turistforeningen kan genopfriske en brevveksling fra 1979, som nu har fået sin afslutning.

Endelig har Axel Fugl, som vi har hilst på flere gange, leveret et sommerminde fra de unge dage.

Lokalhistorisk arkiv har fået mange interessante ting indlemmet, og de vil blive udnyttet i de næste numre.
Se f. eks. forsidebilledet.

FORSIDEBILLEDET:
Billedet viser Løgstør Station omkring 1915.
Der er en stor sø, som vistnok kun var der om vinteren. Den skulle stamme fra det åløb, som passerede på vej ud mod fjorden, og som blev stemmet op, når der var højvande.

Fotografen er Chr. Nyholm Olsen, som havde atelier på hjørnet af Østergade og Jernbanegade efter Lars Rasmussen. 1908 - 16. Der kommer mere om ham. Hvor søen var, ligger i dag andelsboligen Østergade 1.

Vi har før vist dette billede af »Carmenita«, som hun så ud i sommeren 1970. Da var hun allerede solgt, men endnu ikke leveret til Baltic Schooners Association. Det blev skibet i november 1970 og blev straks sejlet til Aalborg for ombygning.

Løgstør-skibe:

»Magda« over Atlanterhavet til livet som lystyacht i USA

Af Bent Mikkelsen

Lørdag 18. november 1972 var den allersidste gang, at »Magda« var i Aggersund! Det ligger fast med stor hjælp fra brojournalerne på Aggersundbroen. Der er alle passager noteret siden broens bygning i 1942. Efter alle pejlemærker at dømme eksisterer skibet fortsat et eller andet sted i USA eller Karibien. At det er lykkedes at finde »Magda« skyldes den engelske statsborger Peter Wood, der stod som køber af skibet ved salget fra Danmark i november 1970. Ham har Krejls skribent fået kontakt med. Ved hjælp fra andre personer er det lykkedes at spore Peter Wood på Myanmar Shipyard i Yangoon i Myanmar. Myanmar er det land i Asien, der i gamle dage og under kolonitiden havde navnet Burma. Der virker han som konsulent på det lokale skibsværft. Afstanden til Yangoon (der den gang hed Rangoon) er ikke længere væk end ens egen computer med internetforbindelse.

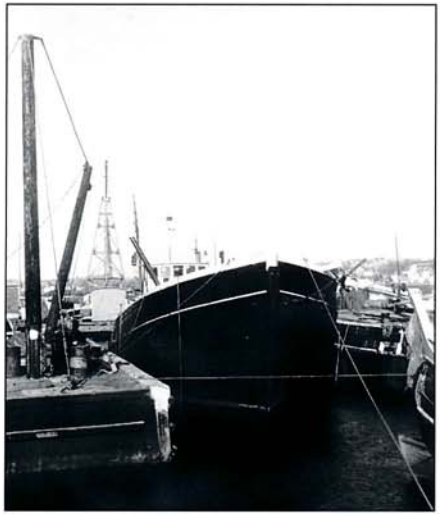

Sådan så det ud langs kaj i Vestre Bådehavn i Aalborg 13. marts 1971, da »Carmenita« havde fået navnet »Kathleen« og havde fået rykket den ene mast ud af skibet. Faktisk var ombygningen godt igang. Alt hvad der lignede et fragtskib var taget ud og det blev løbende erstattet af pænere indretning.

Godt købt

Peter Wood fortæller, at han sammen med sine partnere i Baltic Schooners Association besigtigede »Carmenita«, som var »Magda«s sidste danske navn, i Redhavnen i København. Først tog de det meget løst, men ved nærmere eftersyn blev det konstateret, at »Carmenita« var et særdeles velholdt skib. Så gik det stærkt. En aftale om køb blev lavet med håndslag og et depositum blev aftalt. Salgsprisen var omkring 100.000 kr. med 25.000 kr. i depositum. Overtagelse af skibet omkring 12 måneder senere. I november 1970 blev skibet så overtaget og forsejlet til Vestre Bådehavn i Aalborg. Den var i begyndelsen af 1970 centrum for ombygning af gamle galeaser og skonnerter.. I området omkring Aalborg og Hobro Skibsværft var »Carmenita« i henved to år, før turen gik vestover via Aggersund og Thyborøn til Charlotte Amalie på St. Thomas.

Mors navn

»Carmenita« fik kort efter købet navnet »Kathleen«. -Skibet fik ganske enkelt min mors navn, siger Peter Wood.
Skibet blev købt på spekulation. Det vil sige købt for at blive ombygget og solgt efterfølgende. Det lykkedes dog allerede før afsejlingen at få skibet solgt. Køber var en amerikansk filmmand med navnet Timothy Moore med adresse i Boston, Massachussetts på USAs østkyst.
Ombygningen gik ikke hurtigt, og således gik der altså to år før skibet var klar til afsejling.
- Den slags tog tid, siger Peter Wood.
Så stor var glæden den lørdag morgen, da »Kathleen« i snestorm stod vestud fra Vestre Bådehavn. Ombord var en blandet besætning af børn og voksne (såvel kvinder som mænd) og med Peter Wood som skipper på skibet. Rejsen gik fint omend vejret var noget omskifteligt.

Redningsaktion

I Den engelske Kanal fik skibet nogle øretæver i form af dårligt vejr, fortæller Peter Wood. Det så måske nok dramatisk ud, men »Kathleen« var et ualmindeligt godt skib, så den kunne sagtens klare opgaven. Alligevel blev vi "kontaktet" af en Coast Guard-helikopter, der med en stor tavle, spurgte om vi havde brug for hjælp. Det hører med til omstændighederne, at »Kathleen« ikke havde nogen radio om bord - udover en kortbølge radio til modtage vejrmeldinger og få radio-tidssignaler på. I det hele taget var rejsen primitiv. Der var ikke elektrisk lys ombord, men kun petroleumslamper og ditto lanterner.

Helikopteren fik beskeden, at hjælp ikke var nødvendig og fløj væk.
Alligevel blev skibet et par timer senere indhentet af en hurtigsejlende redningsbåd med brave redningsmænd om bord. De skreg til os, at vi skulle sende kvinder og børn over først, fortæller Peter Wood. Vejret var da lidt barsk med vindstyrke otte (Beaufort) i mod. Enden på episoden blev at Peter Wood trods alt valgte at sejle tilbage til Dover for at ligge på en ankerplads i læ for vinden. - Det nyttede ikke at stritte imod redningsmændene, der insisterede på at redde os, siger Peter Wood.

Videre over Atlanten

Efter denne episode fortsatte »Kathleen« sejladsen sydover og med et kort stop på De kanariske Øer kom skibet over jul, nytår og foråret over til St. Thomas. Vel ankommet til Charlotte Amalie blev skibet overdraget til skibets egentlige ejer Timothy Moore. Herefter forlod Peter Wood skibet og drog tilbage til Europa for at lave nye forretninger med gamle skibe. »Kathleen« fortsatte rejserne som lystyacht i Karibien i foråret 1973 med en del af den gamle besætning og Timothy Moores familie om bord. I april samme år (1973) fortsatte skibet til Miami i Florida, hvor det lå og sejlede ud fra den resterende del af dette forår.

Værfts ophold

Efter Miami, Florida, sejlede skibet nordover i efteråret. Det var i sommeren 1973 i det fashionable Marthas Vineyard (et meget dyrt og feteret amerikansk in-sted på

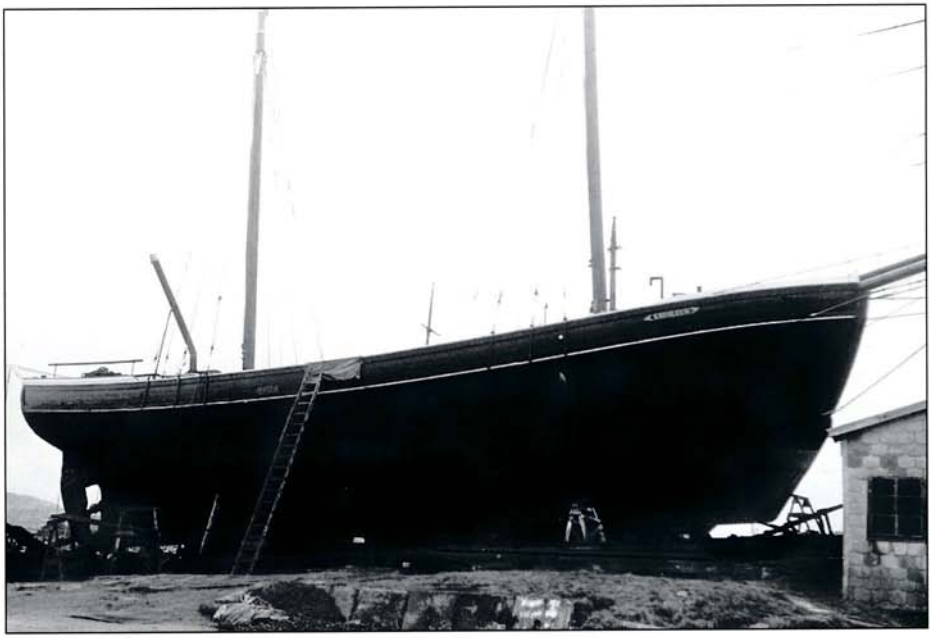

»Kathleen« blev opkaldt efter Peter Woods mor. Det var et særdeles godt og sundt træskib. Det siger Peter Wood, ligesom Ole Kjærulff, søn af en af de forrige ejere. Her ses skibet på beddingen i Vestre Bådehavn i Aalborg i november 1971. Da var styrehuset også pillet af, og der var installeret to nye master til den nye rig.

kysten af Massachussetts). I det fine selskab var »Kathleen« en del af havnebilledet resten af dette år. Da efteråret kom i 1973 sejlede besætningen »Kathleen« til Nova Scotia i Canada (eller længere op ad østkysten). Der blev skibet overladt til Lundenberg Shipyard for henved eet års restaurering og genopbygning samt en ombygning til husbåd. Det var oprindeligt Timothy Moores plan med skibet. Den skulle bruges til husbåd med mulighed for at sejle ud og med station i hjembyen Boston. Altså i det meste af 1974 lå »Kathleen« ved Lundenberg Shipyard. Da ombygningen og værftsopholdet var overstået sejlede skibet tilbage til Marthas Vineyard og tilbragte sommeren i havnen sammen med især de rige New Yorkere. I eftersommeren sejlede Timothy Moore »Kathleen« tilbage til Karibien for at kunne sejle i blødt vand og godt vejr. Det følgende år blev »Kathleen« solgt. Det vil sige, at Timothy Moore solgte galeasen i foråret 1976. Og der stopper foreløbig alle spor af »Kathleen«.

At Krejls historie stopper lige her hænger sammen med at det tager tid at opspore de folk, der har kendskab til skibets videre livsforløb. Såvel forfatteren som Peter Wood forsøger stadig at finde skibets videre livsforløb. Det giver så håb for Krejls læsere, der kan få endnu en tur med »Magda« fra Aggersund, der altså viste sig at få en mere lykkelig skæbne end så mange af de andre sorte skuder, der var med til at opretholde transportsystemet i Danmark i årene efter 2. Verdenskrig.

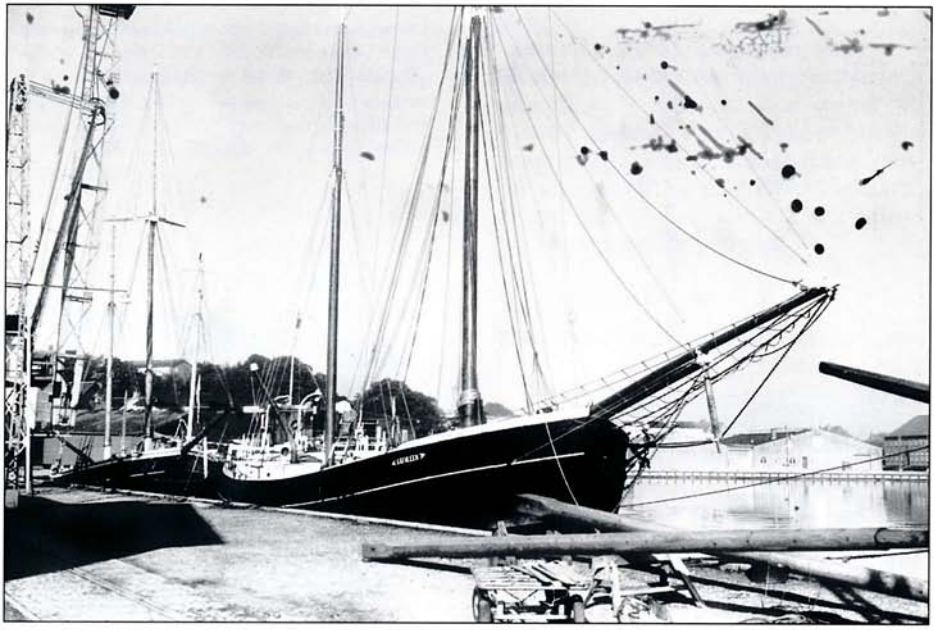

På dette stemningsfulde billede fra havnen i Hobro fra tidligt om morgenen 24. juni 1972 ses »Kathleen« i forgrunden. Skibet var da ved at være færdigbygget, men manglede endnu sejl (leveret fra Gandrup Sejlmageri). Det ser ud som skibet har fået styrehus, men styrehuset sidder på motorsejleren »Olga«, som ligger agtenfor »Kathleen«.

LØGSTØR SKOLE 4. KLASSE 1918

Af Gudrun Mathiasen

KREJL har modtaget endnu et brev fra Gudrun Mathiasen, som nu fortjener betegnelsen "en gammel veninde", dels fordi hun har passeret de 90 år, og dels fordi det altid er en glæde at få den slags hilsner.
Hun klager over, at hendes skrift er blevet næsten ulæselig på grund af svigtende syn. Til det er kun at svare, at skriften (håndskriften) er imponerende let læselig. Den får KREJLs læsere ganske vist ikke glæde af.

Kære N.H. Lindhard.

Forleden dag traf jeg en dame på plejehjemmet "Vikærgården" her i Risskov. Stor blev vores overraskelse, da vi fandt ud af, at vi begge var fra Løgstør. Damen sad i kørestol og havde mistet begge sine ben, men var åndsfrisk, skønt hun var 94 år. Hun hed Hanna Sivertsen.

Hun fortalte, at hun havde eller havde haft et skolebillede, hvorpå min mand, Chr. Mathiasen, var. Jeg sagde, at jeg ville blive meget glad, hvis jeg måtte se det, da jeg kun har et enkelt billede fra hans barndom.

Hanna Sivertsen fortalte så, at da hun solgte deres villa, pakkede hun en stor papkasse fuld med gamle ting og sager, som hun mente at kunne få lyst til at se senere.

Så det kom hen på hendes datters loft, og deri troede hun også dette billede var, men var ikke sikker.

Hendes datter rodede så rundt i det hele, men kunne ikke finde det, men prøvede så til sidst at ryste nogle bøger. Bingo, der kom billedet.

Jeg fik lov at låne det. Jeg ringede til min søn, Johan, og fortalte det. Johan mente det måske var noget for "Krejl", men så skulle jeg gå over til Hanna S. og få navnene skrevet op, hvis hun kunne huske og kende dem, ellers var det nok ikke noget bevendt.

Jeg brugte så et par eftermiddage til det. Tænk, hun kunne huske dem alle på nær een. Dog kunne hun ikke huske efternavnene på dem alle.

Det var nemlig en fjerdeklasse, og efter den klasse blev de skilt fra hinanden.

Jeg fik lavet to kopier, en til Hanna Sivertsen og en, som jeg nu sender til dig. Hvis du kan bruge det, må du gerne beholde billedet og navnelisten, hvis ikke vil jeg gerne have det tilbage.

Hvis du kan bruge det, vil jeg gerne have, du sender hende et eksemplar, så er jeg næsten sikker på, at hun ville holde Krejl for eftertiden!

Ligeledes har hun en niece, der bor i Malle. Hun har været på Løgstør Apotek i 35 år. Jeg bad hende opfordre hendes niece til at skrive noget til Krejl om, hvordan det var at være elev på et apotek for 35 år siden. Måske holder hun allerede bladet, ellers tror jeg hun gør det, når hun ser billedet af hendes tante.

Jeg håber du kan læse eller tyde min skrift. Jeg er nemlig blevet meget dårlig

til at se. Jeg kan ikke selv læse, hvad jeg har skrevet uden at bruge en skarp lup. Så der kommer ikke mere skriveri fra min hånd.

venlig hilsen

Gudrun Mathiasen.
Lindenborgvej 3
Lejl. 15, Risskov

Hanna Sivertsen
plejehjemmet
Vikærgården.
Risskov

Fra venstre: No 1 bageste række. Lærerinde frk. Lassen - no 2 Valdborg Johansen - no 3 Lydia Jørgensen (kanalhuset) - no 4 Marry Christensen Bredgade - no 5 Erna Jensen - no 6 lærer Andersen - no 7 Kathrine - no 8 Åge - no 9 Kaj, hans far var vognmand - no 10 ukendt
Anden række fra venstre no 1 Kamma - no 2 Henny - no 3 Hanna Sivertsen født Gundersen og som har haft opbevaret medsendte billede - no 4 Astrid Andersen - no 5 Ella - no 6 Astrid.
Nederste række no 1 Erik Strand - no 2 Niels Knudsen - no 3 Christian Mathiasen - no 4 Julius Odgaard - no 5 Frede - no 6 Thorvald barber senere forretning i Bredgade - no 7 Harry Harritslev - no 8 Niels.

Både stavemåden og kommentarerne stammer fra Hanna Sivertsen og Gudrun Mathiasen.
Måske læserne kan udfylde nogen af hullerne? Thorvald barber hed jo Pedersen, og kan det tænkes, at 1.række nr. 9 er den senere kendte Kaj vognmand?

Afvanding af Nørkæret

Af Jacob Larsen

Mårbjerg set fra Nørkær Enge

Limfjorden er en nabo, man kan have megen glæde af. Dog er der en undtagelse, når der bliver højvande.

I Løgstør er det prøvet mange gange. Og det er det også i det 6000 tdr. ld. store, lavtliggende areal, der hedder "Nørkær".

Det blev næsten mindst én gang om året sat under vand. Det trak sig ganske vist hurtigt tilbage igen. Men da det var saltvand, var det næsten kun nogle specielle græsarter, der kunne vokse der.

Hvis man kunne undgå disse oversvømmelser, kunne man avle meget mere, for jorden var af god bonitet.

Og i 1942 kunne man have god brug for mere avl. Så man havde nedsat et lodsejerudvalg, hvis formand var Hugo Dahl, Haugård. Og så afholdt man i oktober 1942 et velbesøgt lodsejermøde, hvor afdelingsleder Basse fra hedeselskabet gav en udførlig beskrivelse af, hvorledes arbejdet tænkes udført, og hvorledes det skulle financieres.

Hele anlægsudgiften var beregnet til 1.6 mill. kr. Mødet forløb i en positiv ånd og med beslutning om at gå videre med projektet.

Velvilligheden har flere årsager. Der kan bruges mere avl. Landbrugsministeriet er villig til at hjælpe økonomisk. Og det vil give arbejdspladser, som er i Danmark og kommer Danmark tilgode. Arbejdet på afvandingen påbegyndtes i september 1943, og har igennem hele perioden været arbejdsplads for 20 til 40 personer.

Alt det vand, som kunne løbe ud uden at skulle løftes med pumpe, var blevet samlet.

En af broerne over Dybvad å.

Bagsiden af pumpestationen

Bruså starter sit løb syd for Gatten Hedegård. Kirkebækken og Kirkerenden kommer fra Oudrup, Møllebækken fra Lundby, og Bredkildebæk fra Brøndum og Hemdrup.

Tilsammen blev det til Dybvad å, der fik en meget stor vandføring. Den løber i østsiden af Nørkæret og passerer tæt forbi "Krastrup", der i middelalderen var en herregård med store jordtilligender.

I 1930, da Kirstine Kjeldahl købte gården, var der 630 tdr. ld. til gården. I 1940 lagde en brand avlsgården øde.

Jordtilliggendet blev solgt til Jordlovsudvalget og udstykket, men den 4-længede hovedbygning med sin voldgrav er stadig intakt.

Åen løber også tæt forbi det 42 m. høje Mårbjerg. Ved udløbet i Limfjorden er en højvandssluse, som selv lukker ved højvande.

Pumpestationen i Nørkær Enge.

To store gravemaskiner lavede en 10 km. lang dæmning fra Aggersund til Mårbjerg hage. Så blev der gravet godt 40 km. kanaler, samt bygget 12 broer, så man kunne komme over kanalerne.

En pumpestation blev bygget og forsynet med 2 kraftige pumper.

En stor, trukket af en 75 hk. elmotor, med en kapacitet på 3.3 kbm. pr. sek., og en mindre, trukket af en 25 hk. motor, med en pumpekapacitet på 1 kbm. pr. sek.

De er styret af automatik, så de kan holde en konstant vandstand i kanalen. Når dertil kom alle de drænledninger, som skulle graves ned, var der i de ca. 5 år, hvor arbejdet stod på, en stor og stabil arbejdsplads, hvor til stadighed fra 20 til 40 havde arbejde.

Efterfølgende kunne man konstatere, at jorden gav gode afgrøder.

Så det var sandt, da det ved overdragelsen blev fremhævet, at det var en lykkelig beslutning, man tog i 1943.

Først havde mange fået arbejde, og nu kunne man avle mere i et Europa, der stadig manglede mad.

Jacob Larsen

LØGSTØR I BRASILIEN

Af N.H. Lindhard

En historie om Løgstørs forsøg på at ekspandere til Sydamerika. Og det er ik'engang løwn!

Den 23. Maj 1979 modtog Løgstør Turistforening en skrivelse fra "Kongelig dansk Ambassade - Embaixada Real da Dinamarca - Brasilia."

"Ambassaden kan med største fornøjelse meddele Løgstør Turistforening, at der den 14. April 1979 blev åbnet en dansk restaurant i Brasiliens hovedstad Brasilia opkaldt efter byen Løgstør."

Det fremgår af restaurantens spisekort, (som desværre er bortkommet), at der bl. a. serveres "danske sandwiches".

"Der vedlægges endvidere et fotografi af "Løgstør", som drives af to brasilianske damer. Ambassaden har bistået de pågældende ved at fremskaffe fremmedsprogede opskrifter på dansk smørrebrød samt diverse plakater med danske motiver til den indendørs udsmykning.

Ejerne har i øvrigt selv valgt navnet på restauranten fra et Danmarkskort, som de fik udleveret her, idet de med rette fandt, at bynavnet Løgstør er både særpræget og velklingende på brasiliansk (portugisisk).

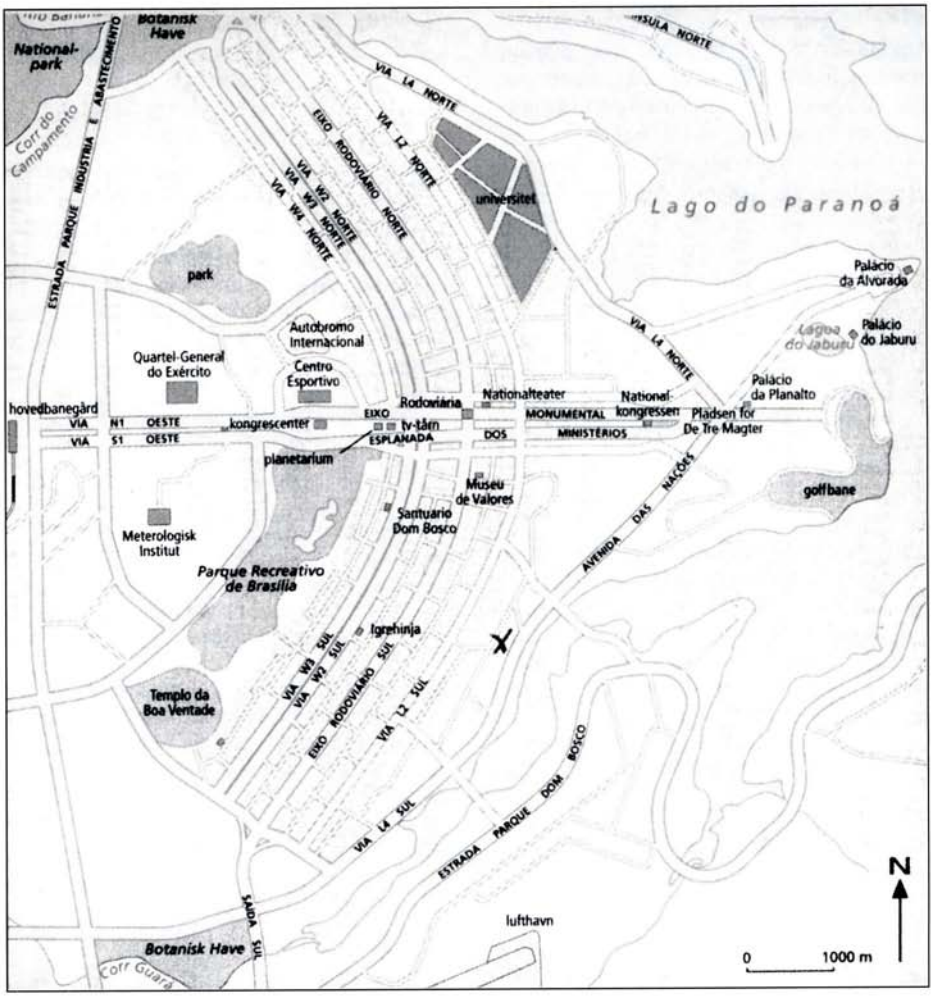

Udsnit af den centrale del af Brasília ca. 1995.

Med åbningen af den danske restaurant er Løgstør by således medvirkende til - på fortræffelig vis, da maden er udmærket på "Løgstør" - at udbrede kendskabet til Danmark og dansk smørrebrød - så godt det nu engang kan lade sig gøre, når mange af ingredienserne ikke kan fås her - og ikke mindst til Løgstør by.

Da mange af restaurantens gæster spørger om, hvad navnet Løgstør står for, herunder hvor byen ligger, hvor mange indbyggere den har, hvordan

byen ser ud etc., har ejerne anmodet ambassaden om at være behjælpelig med at fremskaffe oplysningsmateriale om Løgstør og om muligt plakater og/eller fotografier fra byen."

Ambassaden tilføjer: "Til Deres orientering vedlægges et turistkort over Brasília, som trods sine kun 19 år som Brasiliens hovedstad (indviet 21. April 1960) allerede har omkring 1 million indbyggere."

Sagen blev behandlet på et turistudvalgsmøde midt i juni 1979, og herfra meddeler kommuneingeniør Karl Würtzen: "For en god ordens skyld skal jeg herved meddele, at jeg som aftalt på mødet i mandags, har anmodet kommunaldirektøren om at finde noget materiale frem, der kan sendes til Brasilien.

Borgmesteren vil endvidere gerne sende en hilsen med derned. Oversættelse heraf sørger borgmesterkontoret for.

Må jeg foreslå, at turistforeningen kontakter Løgstør Fiskeindustri for at formå firmaet til at fremsende et varesortiment, som en særlig hilsen."

Fra turistforeningen blev der sendt forskellige papirer, gengivelser af byvåben o.l., så der blev gjort noget fra alle sider.

Desværre kom der ingen respons fra Brasília, så sagen døde hen.

I dag er papirerne kommet frem ved oprydning på turistkontoret, og den historie skal da nævnes igen.

Det vedlagte bykort viser med stor tydelighed, hvor ufærdig byen var med den tilvækst på 19 år. Undertegnede vil nødig skulle finde rundt efter det. Det er meget stort og uoverskueligt, men det udsnit, der er indsat i artiklen, er fra midten af 1995-erne og viser, at byen er formet som en flitsbue, hvor "pilen" rammer Pladsen for de tre Magter.

Der går en vej mod sydvest, som på en strækning hedder Via L4 Sul. Den fortsætter som Avenida das Nacoes. (Der mangler et par portugisiske tegn, men det betyder Nationernes Avenue.) Imellem den og Via L2 Sul ligger et område med gader eller kvarterer opkaldt efter fremmede lande . Et af dem hedder Dinamarca, og her forestiller jeg mig, at restauranten har ligget. Den omtrentlige placering er angivet med et kryds.

Da det kunne være spændende at høre, hvordan det er gået, blev der sendt en e-mail til ambassaden med en forespørgsel. Svaret kom et par timer senere fra en praktikant, som var sat på opgaven. Han har lært at skrive på godt dansk af en praktikant at være. Det lød:

"Kære N.H. Lindhard,
Vi har desværre ingen registre i vores arkiver af sådan nogle sager, men ambassadens sekretær, Arlette, kan godt huske at der var en restaurant med navnet Løgstør i Brasília.
Hun fortæller at det var ikke rigtig en restaurant, det var mere en blanding af tehus med bageriet. Desværre var huset ikke særlig meget succesfuld, engang det blev ikke åbent for mere end et år.
Jeg håber denne vil hjælpe Dem. Med venlig hilsen Felipe Ferreira, Praktikant".

Det blev jo en kort levetid for "Løgstør", men ambassaden kunne altså huske det 21 år senere.

N.H.Lindhard

Løgstør, en sommerdag 1943

Af Axel Fugl

Efter en lang togrejse, med skiften fra tog til tog, blandt andet grundet jernbane-sabotage, ankom jeg sidst på eftermiddagen til Løgstør fra Århus.

Det første jeg mødte da jeg ankom til huset i bredgade, var bedstemors glade smil i gadespejlet. Lidt efter lød raslen af klinken ind til gårdspladsen med den gamle brønd, med det altid iskolde og klare drikkevand. Straks var der kaffe med hjemmebag på bordet, og en lang snak om, hvordan det gik derhjemme. Senere efter aftensmaden kom onkel Hans, (skrædderen), forbi. Han skulle spille til bal på landet. Vindblæs kro, så jeg fik lov til at tage med, siddende bag på lastvognens lad, mellem trommesæt og andre musikinstrumenter.

Jeg havde glemt min eneste pakke cigaretter i Århus, 20 stk. Der ellers skulle have slået til, til hele sommerferien. Men heldigvis havde jeg husket min pibe og tobak, og det klarede jeg mig sagtens med.

Stor var min forbavselse, da jeg var blevet "læsset" af lastvognen ud på de små timer og listede ind på det lille kammer, over for "dasset", for der på låget af min kuffert stod den pakke (club-man) cigaretter jeg havde glemt i Århus. - Det var en gåde for mig, indtil jeg kravlede op i alkovesengen og fandt min lillebroder Willy trygt sovende mellem olmerdugsdynernes kompakte masse. Han var cyklet helt fra Århus, lørdag eftermiddag, med mine cigaretter, og skulle cykle hjem til Århus igen næste dag. 120 km hver vej. Det kalder jeg en mandfolkebedrift af en 13 årig.

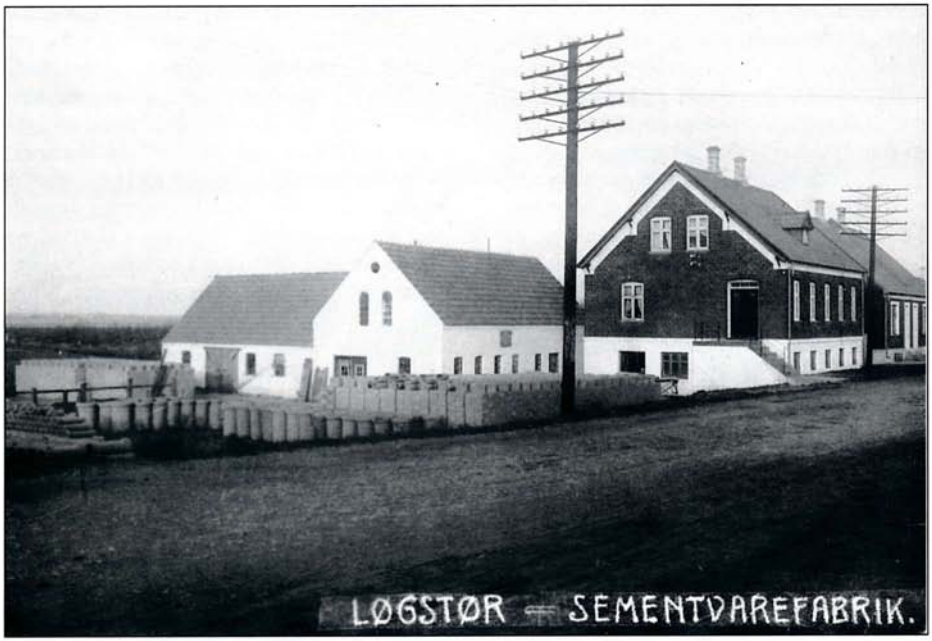

Postkortet her er afsendt fra Løgstør den 1. Juni 1922. Det er tilsyneladende et af de kort, man selv kunne fremstille, ikke mindst påskriften.

Virksomheden er også blevet kaldt cementstøberiet eller Løgstør Betonvarefabrik.

I 1922 hed ejeren Sondrup. De næste ejere kendes ikke, men i 1941 blev den overtaget af vognmand Jens Andersen. Han drev den ved siden af vognmandsvirksomheden indtil 1969, hvor svigersønnen fortsatte. Han hedder Hans P. Nielsen med kælenavnet "Flise-Hans". Cementstøberiet ophørte først i 1980-erne.